

nauk božji in vreden, da ga poslušamo in se po njem ravnamo. — Še mnogo važnejši pa je evangelij, ki nam vselej pove kakšno zgodbo iz življenja Jezusovega in oznani kakšno njegovo besedo. Zato pri evangeliju, — ko ministrant knjigo prenese na levo stran altarja, — vstanemo in stojte poslušamo besede in nauke Sina božjega. Ob nedeljah mašnik potem še s prižnice po slovensko prebere evangelij; tudi tedaj vstanemo iz spoštovanja do božje besede. Ti se pa potrudi, da si boš vsakič vsaj nekaj iz evangelija dobro zapomnil. — Po evangeliju zmoli z mašnikom skupaj še

vere o, kjer obljubimo, da bomo res izpolnili in izvršili, kar Bog od nas hoče.

Vaš prijateljček.

Gvidon je torej oblekel čedno obleko, ki je bila čisto nova. Med oblačenjem pa je govoril o »Jezuščku, svojem velikem prijatelju, katerega tako zelo ljubi«.

Fant je bil v svoji nestrpnosti tako uren, da so prišli do cerkve še preden je bila odprta.

Med sv. mašo Gvidon ni pel. V svoji mašni knjigi je sledil molitvam lepe maše v Presveti Trojici, ki jo je bil že naprej pripravil.

Končno je vendar prišel zaželeni trenutek. Ljubo dete poklekne med očeta in mater, za njim pa stojte njegovi sorodniki: stric, teta in dragi Markec.

O, blaženi trenutek, ko se angelček sedmih let sreča z Jezuščkom!

Mašnik vzame v roko hostijo: »Telo Gospoda našega Jezusa Kristusa naj ohrani tvojo dušo za večno življenje!«

S povešenimi očmi in z rokami oklepajoč svoj zaklad pride sveto dete zopet na svoj prostor.

Jezus prebiva v srcu svojega Gvidona.

Gvidon ima svojega Jezusa.

Zdi se mi, da slišim angele prepevati lepi slavo-spev:

»Na zemljo je prišlo nebo,
srce je dom Preljubega;
ljubeči že se najdejo,
o duša, moli zdaj Boga!«

V tem času, dragi moji otročiči, pa se je zgodilo nekaj nenavadnega; le dobro poslušajte!

Pravkar se je Gvidon pripravil, da pove Jezuščku vse, kar mu je bilo na srcu, tedaj pa se nenkrat v njegovi duši oglasi zelo razločno neki glas:

»Gvidonček, kmalu te bom vzel k sebi, umrl boš zgodaj. Ne boš postal moj duhovnik, ker hočem narediti iz tebe svojega angela.«

Deček je osupnjen poslušal nepričakovane besede, ki so mu prišle v dušo in jo polnile z veliko sladkostjo; kajti kadar govori Jezušček, občutimo vselej veselje... Vkljub veselju pa se je dobro zavedal, kakšna žrtev ga čaka.

»Joj! Nikoli ne postane duhovnik... in zapustiti bo treba ljubljeno mamico, očeta, Markca, vse... in tako zgodaj... kmalu umreti! Ubogi fantek, umreti je tako hudo!

Vendar pa Gvidon ni prav nič omahoval.

Najlepša beseda, ki jo človek more povedati Bogu, mu je privrela iz duše, in rekel je Jezuščku: »Da.«

*

Na številki 37 v Rue Vital je bil ves dan velik praznik.

Gvidonova mamica je povsod razpostavila lepe bele rože.

Uboga Gvidonova mamica! Še sanjalo se ji ni o tem, kaj se je zgodilo! Videla je, da Gvidon kar žari od sreče, zato je bila tudi sama srečna.

Ko je pa zvečer Gvidona v postelji za slovo poljubila, mu je rekla:

»Srček moj, ali si srečen?«

»O, da, mamica!«

»Ali si lepo molil ljubega Jezuščka? Česa pa si ga prosil?«

»Ničesar ga nisem prosil, prav ničesar. Jezus sam je meni govoril, jaz pa sem ga poslušal in mu samo preprosto rekel: da.«

Mati je bila za hip presenečena. Sklonila se je bliže nad sinčka, da bi mu morda v očeh prebrala, česar razumela ni. Otrok je to opazil; ker pa ni hotel nič več povedati, da ne bi ljuba mamica jokala, je zaprl veke in tako skrnil svoje lepe modre oči.

Čez nekaj tednov pride Gvidon k materi in pravi:

»Mamica, moje obleko od prvega sv. obhajila bo treba dati kakemu revnemu otroku.«

Kako čudne prošnje ima ljubi angel! Gotovo je mislil, da mora obleko, katero je nosil ob pogovoru z Jezuščkom, posvetiti dobro delo.

Gvidon je hotel čim prej tudi drugič k sv. obhajilu.

O tem dogodku nam je njegov župnik pripovedoval nekaj prav ljubkega, iz česar boste spoznali, kako globoko vero je imel vaš prijateljček.

»Svetoval sem staršem, naj na dan prvega sv. obhajila doma napravijo slovesnost.

Gospod in gospa pl. Fongalanska sta storila po mojem nasvetu. Napravila sta vsej družini slavnostno kosilo, tudi šampanjca so pili.

Ko pa je mati na dan pred drugim sv. obhajilom Gvidonu govorila, kako ga bo Jezus zopet obiskal, jo je prav potihem vprašal:

»Mamica, ali na šampanjec si kaj mislila?«

»Na kakšen šampanjec?«

»Na šampanjec, ki ga bomo pili, ker bom šel jutri k sv. obhajilu?«

»Ne vem, zakaj naj bi ga pili!«

»Saj smo ga tudi takrat, ko sem šel prvič k sv. obhajilu.«

Mama je Gvidonu razložila, da je bilo takrat Jezuščku na čast.

»Saj vem, da njemu na čast. Toda Bog, ki ga bom jutri prejel, je prav isti Jezušček, kakor sem ga prejel na dan prvega sv. obhajila. Ne vem, zakaj naj bi ga drugi pot manj proslavljali ko prvič, in ker

smo njemu na čast pili šampanjec prvič, ga moramo jutri tudi.«

Gospod kaplan je dodal še tole: »Ta zgodbica in še tisoč drugih dokazujejo, s kolikšno resnobo je Gvidon prejemal sv. obhajilo. Nikoli ga ni prejel samo iz navade. Pred smrtjo sem ga vprašal: Ali se še spominjaš, Gvidonček, kako si nekoč sklenil, da se hočeš na sv. obhajilo prejšnji dan vselej pripraviti z žrtvami?

»Da, gospod,« mi je odgovoril, »in tega nisem nikoli opustil.«

Otročiči moji, ali bi mogli tako reči tudi vi? Ali se pripravljate na Jezuščkov prihod z žrtvami? ...Joj! Pokažite mi otroka, ki mi lahko reče: »Še vselej sem Jezuščku prinesel kako žrtev, preden sem ga prejel v srce.« (Nadaljevanje.)

Nočni čuvaj.

Pot mu z lica lije ...